

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Sus să avem inimile!

Două decenii de viață nouă a Patriei noastre dragi umplu de bucurie pe toi fiii Bisericii noastre, care sînt și fii ai poporului.

Biserica Ortodoxă din Ardeal a fost și este alături de popor, de năzuințele lui, a sprijinit și sprijinește munca lui pentru o viață mai bună, îmbelșugată și fericită, ca și lupta lui „pentru pacea a toată lumea”. Prin clerul și credincioșii săi, aducînd partea sa de contribuție la propășirea Patriei, ea se bucură împreună cu întreg poporul de marile realizări ale acestor două decenii, citoritoare de istorie nouă pe plaiurile românești. Nu există fiu al Bisericii, care să nu fie însușit de un viu patriotism, cînd vede cum poporul își făurește zi de zi o țară tot mai frumoasă, o viață tot mai luminoasă, o Patrie tot mai puternică, mai bogată și mai înălțată.

Urmînd pilda de jertfelnicie a Mîntuitorului, a Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți, ca și pilda strămoșilor noștri, noi cei de azi — ne dăruim toate forțele pentru binele poporului, pentru înflorirea Patriei.

Prilej de mărturisire a patriotismului ce ne însușește, prăznuirea a două decenii de viață nouă este totodată prilej de nou indemn la rugăciune pentru pace și pentru propășire, la muncă stăruitoare pentru roadele tot mai îmbelșugate ale viitorului.

Dumnezeu să binecuvinteze cu harul său strădaniile tuturor și să înmulțească puterile poporului nostru și ale ocîrmuitorilor lui, ca viața cea nouă să ne ridice pe culmi tot mai înalte.

Sibiu, la 23 august 1964.

N I C O L A E
Mitropolitul Ardealului

Din viața Bisericii Ortodoxe Romîne

„Biserica noastră este chemată azi — zicea Prea Fericitul Patriarh Justinian cu ocazia alegerii — să purifice, să înoiască și să înobileze viața omenească, propovăduind dreptatea și omenia tuturor, muncă pașnică, cinste și ordine; este chemată să împuternicească sufletul poporului dreptcredincios cu tăria iubirii, a solidarității și a unirii. Pentru înfăptuirea acestor idealuri, cel dintîi și cel mai de seamă lucru, pe care îl voi avea de făcut în hotarul tradițiilor bisericești, este păstrarea credinței, înlăturînd dureroasa spărtură provocată acum 250 de ani, ca credința unitară ortodoxă să devină un chivot de mîntuire și izvor nesecat de fapte rari și de propășire duhovnicească și morală”.

Această credință, curată și sfîntă, trebuie să fie „vie, energică și rodnică prin fapte de dragoste, de pace și de sfințenie”. Numai în felul acesta Biserica va face „față așteptărilor și nădejilor ce le pune poporul dreptcredincios în contribuția ei la noua sa așezare socială”, la „zidirea unei lumi mai bune, care va fi demnă de Creatorul ei”.

În acest scop, menționăm cursurile de îndrumare misionară, la care a participat și participă întreaga preoțime. Aceste cursuri au înviorat vocația preoțească, au îmbogățit cunoștințele teologice și pastorale, au unificat practica preoților, au călăuzit preoțimea în acțiunea de sprijinire a păcii.

Conferințele protopopești au adîncit și aplicat lucrarea cursurilor de îndrumare în parohie. Astfel, preoțimea a îndrumat mereu pe credincioși pe calea vieții creștine și la lupta pentru pace.

S-au tipărit cărți pe care preoții le folosesc în lucrarea lor pastorală. Amintim numai cărțile de căpătîi: „Cartea de învățătură Creștină Ortodoxă” (1952); pentru predică, „Tîlcuirea Evangheliilor și Cazanile Duminecilor de peste an” (1960); pentru orientarea bisericească și socială, „Apostolat social”, apărut pînă acum în 7 volume (1949—1961). La acestea se mai adaugă cărțile de cult, cărți de rugăciune și alte tipărituri, reviste cu studii și articole care îmbogățesc pe preoți și credincioși.

Instituțiile religioase de formare a slujitorilor stranei și altarului au fost restrucurate. Aceste instituții — școli de cîntăreți, seminarii, Institute Teologice — au

Anii mărețelor realizări

Poporul întreg întîmpină cu însușire și noi succese în muncă a 20-a aniversare a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist. Privind în urmă, peste realizările acestor decenii, ne dăm seama mai bine ce cotitură istorică a însemnat pentru poporul român ziua de 23 August 1944, care e începutul unei noi epoci în viața patriei noastre: epoca de construire a unei vieți îmbelșugate și fericite pe calea socialismului. În anii puterii populare țara noastră s-a transformat dintr-o țară agricolă înapoiată într-o țară industrial-agrară avansată. „Țara micilor ateliere și fabricuțelor își dezvoltă o puternică industrie grea. Țara plugului de lemn și a agriculturii înapoiate se transformă într-o țară a tractorului și a agriculturii înaintate. Țara mizeriilor și a suferințelor pentru oamenii muncii a ajuns o țară în care nivelul de trai crește continuu. Din țară a analfabetismului s-a transformat într-o țară, în care știința și cultura au devenit un bun al întregului popor”. Sub călăuzirea conducătorilor înțelepți, ridicați din sânul oamenilor muncii, poporul nostru — stăpîn pe soarta sa și peste bogățiile țării — a făurit o patrie nouă, patria oamenilor muncii de la orașe și sate, patria tuturor celor ce muncesc, o patrie liberă, puternică, înfloritoare.

La baza acestor realizări stă industria socialistă, precădere avînd industria grea, cu pivotul ei industria constructoare de mașini. Pentru a se asigura dezvoltarea

industrii s-a trecut la electrificarea țării, planul de zece ani de electrificare (1950—1960) fiind realizat și depășit. Datorită creșterii producției mijloacelor de producție, țara noastră este înzestrată cu utilajele și instalațiile necesare economiei sale în neconținut progres. Industria construcțiilor de mașini și de prelucrare a metalelor fabrică astăzi mașini-unelte, utilaj petrolier, electrotehnic și chimic, tractoare, mașini agricole, autocamioane, locomotive diesel-electrice și multe alte produse de nivel tehnic ridicat. Industria siderurgică a cunoscut o puternică dezvoltare prin construirea unor unități noi și prin reutilizarea și extinderea celor existente (Hunedoara, Reșița, Roman, Cîmpia Turzii, Galați, etc.). Țara noastră fabrică produse industriale de renume mondial. A luat un mare avînt și industria chimică (se produc peste 5.500 sortimente). Industria petrolului a devenit una din principalele ramuri ale industriei noastre. Țara noastră e singurul exemplu de țară relativ mică, bogată în petrol, care produce utilaj petrolier atît pentru necesitățile proprii cît și pentru export. De asemenea s-au construit instalații pentru folosirea energiei nucleare în scopuri pașnice, pentru producerea de izotopi radioactivi în chimie, metalurgie, medicină, agricultură și alte domenii. Realizări importante s-au obținut și în industria bunurilor de consum. Magazinele sînt pline cu tot felul de mărfuri industriale și

(Continuare în pag. 2)

(Continuare în pag. 2)

Anii mărețelor realizări

(Continuare din pag. 1)

alimentare, care satisfac cerințele din ce în ce mai mari ale oamenilor muncii.

Pentru a ne da seama de ritmul rapid de dezvoltare a industriei noastre e destul să amintim că în primii patru ani ai șesenalului ritmul mediu de creștere al producției industriale a fost de 15 la sută față de 13 la sută (cît era prevăzut), „unul din indicii cei mai dezvoltați din întreaga Europă”, că în 1963 volumul producției a fost de 8 ori mai mare decît în 1948, iar producția industriei chimice de 18 ori mai mare. În 1965 se va produce în 40 de zile echivalentul producției industriale de pe întreg anul 1938 (cel mai „bun” an din trecut).

În cadrul industrializării țării s-a avut în vedere nu numai dezvoltarea armonioasă, echilibrată a tuturor ramurilor, ci și repartizarea teritorială potrivită a uzinelor. Regiuni altădată menținute în înapoiere, ca: Moldova, Dobrogea, Oltenia, Maramureș, Mureș-Autonomă Maghiară, au primit o largă dezvoltare, devenind centre importante din punct de vedere economic. Peisajul țării noastre s-a schimbat: peste tot, la munte și la mare, la deal și la cîmpie, răsar coșuri de fabrici, de termocentrale, digurile hidrocentralelor, coloanele întreprinderilor chimice, etc. Peisajul românesc a devenit un peisaj industrial, mărturie a vredniciei poporului și a progresului rapid realizat într-un timp atît de scurt.

Industrializarea socialistă a creat premisele materiale necesare pentru transformarea socialistă a agriculturii, prin înzestrarea ei cu mașini și utilaje tehnice tot mai perfecționate. Tărînimea muncitoare — în urma progreselor realizate de poporul nostru, a muncii de lămurire ce s-a dus, a ajutorului primit de la statul democrat-popular prin mijloace mecanizate, cadre de ingineri și tehnicieni, credite, semințe selecționate, etc. a pășit cu hotărîre pe calea socialismului, încît colectivizarea agriculturii s-a încheiat în martie 1962, cu aproape 4 ani înainte de termenul prevăzut. S-au creat astfel posibilități nelimitate pentru o agricultură intensivă, pentru aplicarea celor mai avansate mijloace agrotehnice pe întinderi mari, pentru creșterea nivelului de trai al poporului. Datorită lucrărilor de hidroameliorații, destelenirii unor pășuni slab productive, punerii în valoare a unor suprafețe neproductive, etc., s-a mărit suprafața arabilă în 1962 cu aproape 200.000 ha. Extinderea lucrărilor de irigații a dus la mărirea producției agricole. Folosirea îngrășămintelor chimice și organice, generalizarea soiurilor selecționate de mare productivitate, executarea lucrărilor la un înalt nivel agrotehnic, promovarea energiilor creatoare ale tărînimii muncitoare și ridicarea nivelului ei cultural, etc. au avut ca rezultat creșterea progresivă a producției de cereale, de plante tehnice, legume, etc. Producția medie la cereale — în primii patru ani ai șesenalului — cu toate condițiile climatice nefavorabile, a fost de 10 milioane tone, cu un milion mai mult decît media celor 4 ani anteriori. În producția totală de grîu, R. P. Romîna ocupa în 1962 locul al șaselea din Europa — iar la porumb locul al treilea. Suprafețele cu viță de vie s-au extins, calitatea strugurilor și a vinurilor ridicîndu-se la o treaptă superioară. R. P. Romîna se situează printre principalele țări viticole ale Europei, vinurile noastre primind la diferite concursuri internaționale numeroase medalii de aur și argint.

S-au mărit suprafețele plantate cu pomi fructiferi, a crescut producția de fructe, valorificîndu-se soiurile cele mai bune. De asemenea s-a dezvoltat și sectorul zootehnic. Prin asigurarea unei puternice baze furajere, prin îmbunătățirea raselor, prin mărirea efectivului existent, prin folosirea de mijloace avansate, etc. s-au înregistrat creșteri însemnate în cantitatea și calitatea produselor animaliere. După numărul total al ovinelor, s.ex. R. P. Romîna ocupa în 1962 locul al patrulea în Europa.

Marile progrese ale industriei și agriculturii socialiste au fost remarcate și de vizitatorii străini. Astfel, publicistul nigerian P. A. Curtis Joseph, vorbind de „ritmul de dezvoltare a țării” noastre, spune: „Am văzut că în România iau avînt toate ramurile economiei, dezvoltarea agriculturii îmbinîndu-se în chip armonios cu cea a industriei”.

Progresele economiei naționale au dus nu numai la satisfacerea nevoilor interne, ci și la creșterea an de an a volumului comerțului exterior. Țara noastră întreține relații comerciale cu peste 80 de țări. Dacă în trecut România exporta mai ales materii prime, în exportul R. P. Romîne predomină (90 la sută) produsele (fabricate și semifabricate) industriei construcțiilor de mașini, industriei chimice, industriei ușoare, etc. Prin aceasta industria romînească este prețuită la nivelul celor mai avansate industrii. Așa se explică de ce schimburile comerciale cu alte țări au fost în 1963 de 7 ori mai mari decît în 1948.

Marile realizări economice au creat condițiile pentru ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al celor ce muncesc. Șomajul a fost lichidat. Salariile au crescut, impozitele pe salarii s-au redus, pensiile s-au majorat, au scăzut prețurile la o serie de produse industriale și alimentare. S-au construit orașe noi, cartiere noi, locuințe moderne. Analfabetismul a fost înlăturat. Învățămîntul de 8 ani e obligatoriu. Manualele pentru elevii claselor I—VII sînt gratuite. Burse, cîmine, cantine, noi școli și alte măsuri oferă posibilități de studii și formare sutelor de mii de elevi și zecilor de mii de studenți. Cîmine culturale, Biblioteci, școli populare de artă, ș.a. contribuie la ridicarea nivelului cultural al maselor și la promovarea talentelor și artei populare. Știința și arta cunosc o înflorire deosebită, ducînd peste hotare faima unui popor de savanți și de artiști, a creațiilor lui de valoare universală. Cărți, ziare, reviste, conferințe, expoziții, concursuri, televiziunea, radio, etc., difuzează mereu valorile culturii mondiale și ale culturii romînești din trecut și de azi.

Iată numai cîteva din realizările celor două decenii de viață nouă în patria noastră liberă și fericită. Vechea țară „eminentamente agricolă” a devenit o țară înaintată, cu o industrie și agricultură în plin progres și cu o cultură înfloritoare. De aici și prestigiul crescînd al țării noastre între celelalte țări ale lumii. Popor constructor al unei vieți din ce în ce mai îmbelșugate și mai luminate, poporul român — îndrumat de conducători înțelepți, sprijinește lupta pentru pace a popoarelor și ia inițiative pentru promovarea păcii și dezarmării, prieteniei și înfrățirii între popoare.

Toate acestea umplu de mîndrie inimile oamenilor muncii din țara noastră, care întîmpină a 20-a aniversare a eliberării patriei noastre cu noi succese în muncă.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre sînt alături de popor și de conducătorii lui, muncesc împreună cu poporul pentru înflorirea patriei și luptă pentru apărarea

păcii. Insuflețiți de un fierbinte patriotism, ei urează poporului român să pășească din treaptă în treaptă spre ținta ce-i stă în față, a unei vieți de strălucire și slavă nepieritoare!

Telegraful Român

Din viața Bisericii Ortodoxe Romîne

(Urmare din pag. 1)

fost puse sub ocîrmuirea Bisericii și încadrate cu personal pregătit ca să crească noi generații de cîntăreți și preoți, legați de dreapta credință a Bisericii și de năzuințele poporului.

Toate aceste înfăptuiri s-au reflectat și în bogata operă de legislație bisericească: Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Romîne și Regulamente pentru organizarea parohiilor, protopopiatelor și eparhiilor, pentru organizarea vieții monahale, pentru organizarea școlilor teologice, etc.

Un eveniment important a fost canonizarea sfinților romîni în 1955.

Prin aceasta, Biserica Ortodoxă Romîna a împodobit cerul sfințeniei Ortodoxe cu noi luceferi, a mărturisit cinstirea ce se cuvine celor ce s-au înălțat pe culmile desăvîșirii și sînt călăuzitori ai clerului și credincioșilor pe calea mîntuirii.

Contactele cu celelalte Biserici Ortodoxe s-au înmulțit, Biserica noastră întărind legăturile cu întreaga Ortodoxie și cu fiecare Biserică Ortodoxă în parte, participînd la consfăturile panortodoxe de la Moscova, de la Rhodos, trimițînd delegații la Patriarhia Antiohiei, la Bisericile Ortodoxe rusă, greacă, bulgară, sîrbă, cehoslovacă și polonă, și primind delegații din toate Bisericile Ortodoxe, făcînd schimb de publicații, de profesori, de studenți, de informații. Biserica Ortodoxă Romîna este prețuită ca o Biserică vie și lucrătoare în sînul Ortodoxiei.

Pe linie intercreștină, cu celelalte culte s-au stabilit, pe plan intern, relații de colaborare și prietenie, exprimate în consfăturile pe țară ale șefilor Cultelor (1949, 1950, 1952), țînute la Patriarhia Romîna, și în colaborarea practică pentru pace. Primirea Bisericii noastre în Consiliul Ecumenic al Bisericilor (1961), activitatea ei în Conferința Creștină pentru Pace de la Praga și alte manifestări de pace, mărturisesc preocupările față de imperativele vremii ale Sfîntului Sinod al Bisericii noastre, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian, pe linia luptei pentru pace și aplicării iubirii creștine.

Între realizările bisericești de prim plan trebuie să amintim mărețul act al reîntregirii bisericești, care a fost primul obiectiv și prima acțiune mai mare a Bisericii Ortodoxe Romîne. Prin revenirea clerului și credincioșilor foști gr.-catolici, ei au devenit fii credincioși ai Bisericii strămoșești. Astăzi toți credincioșii și preoții sînt una în dreapta credință și în slujirea poporului.

Toate aceste înfăptuiri au fost posibile pentru că Biserica Ortodoxă Romîna, în frunte cu Sf. Sinod, a exprimat vrerea clerului și a credincioșilor Bisericii noastre. De aceea chemarea ei la faptele duhului cu mijloacele potrivite a găsit un larg ecou în sufletele tuturor. Astfel de acțiuni s-au realizat prin colaborarea tuturor membrilor Sf. Sinod, prin lucrarea Centrelor eparhiale, a teologilor, protopopilor, preoților și credincioșilor.

Realizările Bisericii noastre Ortodoxe au putut fi împlinite numai în condițiile de largi libertăți acordate cultelor de către Ocîrmuirea Patriei noastre. Astfel, Bise-

Iisus Hristos ca arhiereu

Arhiereul Vechiului Testament era mai marele preoților, care intra odată pe an în Sfânta Sfintelor și care aducea jertfa de împăcare a poporului (de iertare a păcatelor) cu Dumnezeu. Acest arhiereu era numai preînchipuirea lui Iisus Hristos, care s-a adus pe Sine jertfă pentru împăcarea tuturor (iertarea păcatelor) cu Dumnezeu și jertfa aceasta o aduce mereu la altarul cel ceresc și pe altarele tuturor bisericilor.

...Hristos Domnul este Arhiereul sau Preotul cel mare și Mintuitorul lumii. El este Mintuitorul „meu”, al „tău”, al „nostru” al tuturor. Profetul Isaia a grăit cu opt veacuri înainte de Patima Sa: „El a luat asupra Sa boala noastră și cu durerile noastre s-a împovărat... Că el fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin ranele Lui noi toți ne-am vindecat. Cu judecată nedreptă a fost osîndit ... și pentru cei păcătoși și-a dat viața” (Is. 53, 4—12).

El suferă și moare „ca un miel nevinovat” ca să ridice păcatele lumii, își varsă sîngele scump pentru noi, își dă viața preț de răscumpărare pentru mulți, pentru toți cei ce cred, au crezut sau vor mai crede în El (Gal. 1, 4, 2, 20; I Cor. 15, 3). El se face blestem pentru noi ca să ne mîntuiască din blestemul legii (Gal. 3, 13; Rom. 3, 25; II Cor. 5, 21) și să ne elibereze de puterea celui rău.

Mintuitorul Hristos este adevăratul nostru Arhiereu, mai presus decît orice arhiereu al Vechiului Testament care mijloca de la Dumnezeu iertarea păcatelor sale și ale poporului prin rugăciuni, daruri și jertfe de animale. Apoi, odată pe an, la sărbătoarea împăcării, arhiereul Legii Vechi intra în Sfânta Sfintelor și stropea altarul și cele de pe el cu sîngele animalelor, preînchipuind cu aceasta Jertfa Noului Testament care a șters păcatul lui Adam și toate păcatele personale și a împăcat desăvîrșit și pentru totdeauna pe Dumnezeu cu noi (Ev. 10, 1—12). Domnul este Arhiereu după rînduiala lui Melhisedec, regele păcii în Vechiul Testament (Ev. 6, 20; 7, 3), este preot al Dumnezeului celui Prea Înalt, etern și universal, pentru toate locurile și timpurile. El este Arhiereul desăvîrșit, așa cum ne trebuia: „cuvios, fără răutate, fără pată, osebit de cei păcătoși și fiind mai înalt decît cerurile, care nu are nevoie să aducă jertfe ca arhierii în fiecare zi: întii pentru păcatele sale, apoi pentru ale poporului — căci a făcut aceasta odată pentru tot-

rica noastră s-a putut organiza după propriile învățături de credință și rînduiele canonice și și-a desfășurat viața religioasă în deplină libertate. Această libertate Biserica a folosit-o pentru viețuirea pe linia curată a Ortodoxiei și pentru sprijinirea eforturilor poporului în realizarea năzuințelor lui de mai bine, de pace și progres, convinsă că aceste năzuințe pot și trebuie să fie scumpe oricărui credincios adevărat.

În cele de mai sus — am arătat numai cîteva date din bogăția unor realizări care mărturisesc despre activitatea Bisericii noastre. Valurile acestei activități s-au revărsat și asupra Arhiepiscopiei noastre, care a fost călăuzită de ierarhi luminați, ca mitropolitul Nicolae Bălan, I. P. Sf. mitropolit Iustin și e îndrumată azi de I. P. Sf. mitropolit Nicolae Colan cu înțelepciune și dragoste părintească.

Alături de toți fiii credincioși ai Bisericii noastre, ne ridicăm și noi glasul către Atotputernicul Dumnezeu, mulțumindu-i pentru bogăția harurilor revărsate din belșug peste Biserica noastră Ortodoxă și peste realizările ei.

Prot. Tr. Belascu
vicar arhiepiscopesc

deuna, aducîndu-se pe sine jertfă” (Ev. 7, 26—27).

Cît timp Domnul a petrecut cu trupul pe pămînt, a împlinit cele arhieresti în chip dumnezeiesc. El s-a rugat Părintelui Său pentru iertarea păcatelor, s-a rugat pentru buni și răi, pentru prieteni și dușmani, pentru unirea tuturor în credință și în dragoste față de Dumnezeu. În această privință El ne-a dat ca model de rugăciune „Tatăl nostru” și ne-a chemat să fim toți solidari în jurul idealului desăvîrșirii creștine (Mt. 5, 48; Lc. 23, 34; In. 17).

Ca Arhiereu adevărat și desăvîrșit, Domnul a adus jertfă viața Sa sfîntă pentru toți, pentru ca toți să se mîntuiască și să fie fericiți. Sf. Ap. Pavel zice că Hristos a intrat odată pentru totdeauna în cortul ceresc, stropind altarul nu cu sînge de tauri și de țapi, care nu puteau șterge păcatele oamenilor, ci cu sîngele Său cel scump, care a răscumpărat de orice pedeapsă pe toți (Ev. 9, 11—16).

Demnitatea, măreția și superioritatea jertfei arhieresti a Mintuitorului Hristos stă în unitatea ei și sfîntenia ei. În ființa Sa se împreună jertfa cu jertfitorul și cu primitorul în idealul dragostei absolute cu scop de izbăvire universală și eternă. Jertfa este aici Domnul; El este victima cea fără de păcat care se dăruiește lui Dumnezeu de bună voie și din dragoste în locul nostru, pentru toți care au trăit, trăiesc și vor trăi în viitor. Apoi, ca Dumnezeu adevărat, Hristos Domnul o primește în jertfelnicul Său cel mai presus de ceruri. Prin jertfa Domnului adusă pe Sf. Cruce pe Golgota, împăcarea noastră cu Dumnezeu este desăvîrșită, reală și veșnică. Domnul nu moare pentru Sine, ci „pentru noi și a noastră mîntuire”, deoarece El n-a făcut nici un rău; El este Sfîntenia absolută în care nu se află nici o umbră de ispită și păcat (Mt. 20, 28). Suferințele, patimile și moartea Lui, trebuia să fie suferințele, patimile și moartea noastră; căci noi am păcătuit, noi eram vinduți păcatului, iar plata păcatului este moartea (Rom. 6, 23). Dar dragostea Lui a făcut ca sîngele Său să curgă în locul singelui nostru; durerile Lui să fie purtate în locul nostru, iar moartea Lui să fie moartea noastră. El a ispășit fărădelegile „mele”, ale „tale”, ale „lui”, ale „noastre” (In. 10, 16), adunați într-o mare familie divină fericită. De aceea Hristos Domnul este Mintuitorul nostru, iar darurile jertfei Sale arhieresti ni se dau tuturor celor credincioși prin cele șapte sfînte Taine ale Bisericii. Acestea sînt șapte guri de foc și iluvii spirituale care revarsă veșnic peste sufletele noastre harul divin, energia necreată a Duhului Sfînt, prin care ne naștem, creștem și ne desăvîrșim în Hristos, ne îndumnezeim după modelul Său de viață.

Prezența harului în Biserică este dovada împăcării lui Dumnezeu cu noi oamenii, este încoronarea și continuarea chemării arhieresti a Domnului, este certitudinea mîntuirii noastre. Jertfa Marelui Arhiereu a adus harul divin, care ne împacă cu Dumnezeu, dacă colaborăm cu El prin credință și fapte bune. El ne scoate de sub stăpînirea celui rău, ne șterge păcatul strămoșesc și păcatele personale și ne face fiii lui Dumnezeu, moștenitori ai împărăției Sale, părtași la comunitatea de viață fericită cu El.

Pentru aceasta, Domnul nostru Iisus Hristos este în veac adevăratul nostru Arhiereu către Dumnezeu, Unicul Mijlocitor al iertării păcatelor noastre — singurul Mintuitor al sufletelor care mărturisesc împreună cu Sf. Ap. Pavel, că „Hristos Iisus a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoși dintre care cel dintîi sînt eu” (I Tim. 1, 13).

Jertfa arhierescă a Domnului este reală, universală și prisositoare, iar roadele ei spiritual-morale se împărtășesc îmbelșugat tuturor celor ce voiesc să se mîntuiască, se leapădă de omul cel vechi al păcatelor și fărădelegilor, își iau crucea și urmează Domnului (Mc. 8, 34—38). De aceea

Jertfa aceasta se aduce azi — și în veac — pe altare la Sfînta Liturghie, în chip nesîngeros, în Sfînta Euharistie, prin care ne împreunăm cu Hristos Dumnezeu, ne înnoim, ne luminăm și purificăm, ne sfințim și îndumnezeim sufletele și trupurile și cîștigăm viața veșnică (In. 6, 14, 49, 56).

Ca creștini adevărați se cade să ne pătrundem ființa de adevărul că la temelia chemării arhieresti a Mintuitorului nostru Iisus Hristos stă dragostea Sa nemărginită pentru binele și fericirea fiecăruia din noi, care sîntem frații Săi mai mici. Dragostea care „nu cade niciodată” (I Cor. 13, 8) este izvorul Jertfei de pe Golgota, care se aduce zilnic în Jertfa euharistică. Prin ea înviem într-o viață nouă, colaborăm, ne unim și ne contopim cu Dumnezeu și cu aproapele. Fără de ea nu este mîntuire.

Dragostea este pîinea sufletului. Pe ea se clădește pacea, înfrățirea și prietenia dintre oameni și popoare. Biserica ne cheamă pe toți să trăim în Duhul dragostei din care izvorăște mîntuirea noastră căci dragostea este „plinirea legii”. Cel ce iubește împlinește tot binele. El este „făcător de pace” și semănător al înfrățirii între oameni și între popoare.

Moment de Pace

(23 august 1944—23 august 1964)

Te știm Țară nouă, răsărită
Din suflete și flăcări și imagini,
Ți-i fruntea azi împodobită
De glorie, minunate pagini.
Lacrimi ai șters și-ai biruit dușmani
Drapelele se-nalță fluturînd
La sărbătoarea celor douăzeci de ani,
Ne dăruim poporului cu inime arzînde.
Ești ca un rai
De farmec totul este plin
La toți ne dai
O viață nouă să trăim
Așa cum ești
În veacuri orem să strălucești.
Ești inger
De pază și scut,
Din arcuiri de fulger
Te-ai născut,
Ca un curcubeu, un giuoaer
Se-nalță fruntea ta spre cer.
Lan de spice,
Ani de trudă,
Bolta-naltă
Și ferice,
Azi te scaldă
În eternă auroră.
Să trăiești
Patrie, ani mulți
Să strălucești.

Prof. Ioan Gh. Ivanciuc

— MĂREȚE ÎNFĂPTUIRI —

Obosit de drumeție stam sub cetina de brazi
Și prin minte-mi se perindă, ce-a fost ieri și ce
azi
Azi eu văd în fața mea, cît cuprinde ochi-n zare
Fabrici, blocuri și uzine, înălțîndu-se spre soare.
Văd rețeaua luminoasă, țesută cu măiestrie
Ca o pinză de paianjen, peste dealuri și cîmpie
Izgonind întunecimea nopților cu mantii grele
Luminează ca și luna ca și miile de stele.
Iar mașinile aleargă peste drumuri noi pavate
Încărcate cu de toate, îndreptîndu-se spre sate,
Văd locomotive grele alergînd în depărtări
Ce duc trenuri după ele cu persoane sau poveri.
Văd cîmpiile întinse și mănoasele ogoare
Ce-s lucrate sistematic, de puternice tractoare
Ca bagheta fermecată c-o mișcare sau cu-n semn
A făcut ca să dispară urma plugului de lemn.
Muncesc toți cu voie bună, totul s-a schimbat
în țară
Am scăpat de sărăcie și de viața grea amară
Înfrățiți mereu în muncă, muncitori și ingineri
Țara-ntreagă se preface; nu mai este ce-a fost ieri.
I. Bîrlădeanu

Schimbarea la față

„A luat Iisus pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și s-au suit într-un munte înalt și s-a schimbat la față înaintea lor“ (Mt. 17, 1—2).

La 6 august prăznuim una dintre cele mai mari sărbători creștine: Schimbarea Mântuitorului la față pe muntele Taborului. Insemnătatea deosebită a sărbătorii acesteia constă în faptul minunat al transfigurării. Pe muntele Taborului s-a arătat slava lui Dumnezeu, a strălucit lumina mării și s-a descoperit taina dumnezeirii Mântuitorului Iisus Hristos, după cum și în tropar cântăm:

„Schimbatu-te-ai la față în munte, Hristoase Dumnezeule, arătând ucenicilor Tăi slava Ta, pe cât li se putea. Strălucească și nouă, păcătoșilor, lumina Ta cea pururea fiitoare. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Dătătorule de lumină, slavă Ție”.

Biserica, unindu-se cu Cel ce-i este Cap și Mire, ne face să luăm parte la Viața Lui și să ne împărtășim din Tăinele Lui. De aceea cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să căutăm a pătrunde învățăturile ce ne sînt puse înainte în praznicul zilei de 6 august.

Mîntuitorul, cu puțin înainte începuse să vorbească ucenicilor Săi despre patimile și Invierea Sa. Aceste cuvinte, desigur, mișneau pe apostoli și puteau să strecoare îndoială în sufletele lor. De aceea, Iisus a voit să le întărească credința în vederea zilelor de durere ce urmau să vină, odată cu răstignirea Sa. El trebuia să le dovedească totodată că este Dumnezeu, că este Mesia cel prevestit și așteptat de prooroci și în același timp, să arate care va fi soarta și înfățișarea celor drepti în Impărăția lui Dumnezeu. Schimbarea la față pe muntele Taborului răspunde în chip desăvîrșit acestor cerinți, după cum vom vedea.

Pentru ca apostolii, cei dintii urmași ai lui Hristos, să nu se întristeze și să nu se îndoiască în credință și să nu slăbească în iubire către Mîntuitorul Hristos, care le-a prezis patima și moartea Sa și le-a spus, că împărăția Lui nu e pămîntescă, ci cerească, El a binevoit a le arăta în mod invederat mărirea Sa cea dumnezeiască. Șase zile după ce le spusese apostolilor despre cele amintite mai sus, El a luat „pe Petru și pe Iacov, și pe Ioan fratele lui, și i-a suit pe dinșii într-un munte înalt deosebi. Aci și-a schimbat fața înaintea lor, și a strălucit fața lui ca soarele, iar hainele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată s-au arătat lor Moisi și Ilie, vorbind cu dînsul. Atunci Petru luînd cuvîntul a zis lui Iisus: Doamne, bine e nouă a fi aici; de vrei să facem aici trei colibi, una ție, una lui Moisi și una lui Ilie. Și încă vorbind ei, iată un nor luminos i-a umbrat pe ei, și iată un glas din nor, zicînd: Acesta e Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit, pe acesta să-l ascultați“ (Mt. 17, 1—6; Lc. 9, 28—36).

În amintirea acestei întimplări minunate de pe muntele Taborului, Biserica a așezat sărbătoarea Schimbării la Față a Domnului nostru Iisus Hristos, care datează din sec. V și este una din cele 12 sărbători domnești. Iar cu ocazia biruinței de la Belgrad a creștinilor asupra otomanilor în sec. XV, s-a stabilit prăznuirea acestei sărbători la 6 august.

Din cele expuse vedem că glasul Tatălui din nou mărturisește despre Fiul, așa cum a făcut la Botez: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați“. Este totuși o deosebire. La Iordan, Tatăl spune: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care bine am voit“, îndemnîndu-ne așadar să mergem la Dînsul cu încredere și să-I sorbim învățătura. Acum însă, Mîntuitorul și-a îndeplinit aproape misiunea, faptele, minunile, dragostea și cuvintele Sale au răsunat în urechile noastre, ne-am încredințat despre El, și iată că Tatăl de data aceasta ne poruncește să-L ascultăm și să-I urmăm.

Cuvinte pe nisip

În ziua aceea frumoasă de septembrie al celui de al doilea an al activității Sale mesianice, Iisus Hristos cobori din Muntele Măslinilor. Fusesse acolo ca să se roage. Se rugase și acum se îndrepta spre marele templu din Ierusalim. Dar nu era singur. Îl însoțeau și ucenicii, dar și poporul venit ca să-l audă vorbind sau să tămăduiască pe cei bolnavi.

Era într-o zi de dimineață, mărturisește Evangelistul Ioan, martorul credincios al acestei întimplări. Deodată, în jurul mărețului templu, se auzi o învălmășeală de glasuri, puțin obișnuită. Cărturarii și fariseii prinseseră o femeie în delict de desfrînare. Desculță, cu părul răvășit, cu miinile acoperindu-și fața de rușine, femeia îndura neputincioasă reproșurile veninoase ale osînditorilor de profesie.

Auzind că Iisus este acolo, uneltitorii socotind bun prilej „de a-l prinde în cuvînt“, „au adus la dînsul o femeie prinsă în desfrînare și punînd-o la mijloc, au zis către El:

— Învățătorule, această femeie făcînd desfrînare, a fost prinsă asupra păcatului și Moisi în lege ne-a poruncit ca pe asemenea femei să le ucidem cu pietre. Tu ce zici?”

Vicleni și răi, ipocriți și vrăjmași, iscoditorii veniseră la Iisus nu cu gîndul s-o scape pe ea, ci ca să-l prindă pe dînsul în cuvînt.

Fără îndoială, lui Iisus nu-i plăcea purtarea femeii. Dar nu-i plăcea nici atitudinea cărturarilor și nici josnicia fariseilor, judecători nedrepti,

Moise și Ilie care se înfățișează vorbind cu Mîntuitorul despre patimile și moartea Lui, adevăresc în chip viu și grăitor faptul că Fiul lui Dumnezeu e totodată și Mesia cel mult dorit. Moisi, fiind dătătorul Legii, arată că toate poruncile și orînduielele ei nu făceau altceva decît să vestească dinainte pe Răscumpărătorul, pe Hristos. Legea își găsește plinirea în Hristos.

Ilie este chipul proorocilor vechiului Legămînt, a căror menire de căpetenie era propovăduirea, prin grai și prin fapte „despre Mesia“, care avea să vină și să izbăvească pe norodul său și toată seminția lui Adam.

Iar cei trei ucenici într-un chip mult mai desăvîrșit decît prin multe cuvinte și într-o clipă au învățat tot ce trebuiau să știe și să creadă despre Iisus: „Pe cît au cuprins ucenicii Tăi, Slava Ta au văzut-o, Hristoase Dumnezeule! Ca atunci cînd te vor vedea răstignit să cunoască patima Ta de bună voie și lumii să propovăduiască că Tu ești într-adevăr raza Tatălui“ (Condacul praznicului). Din condacul serbării Schimbării la față se poate vedea foarte clar și scopul serbării: ca apostolii să cunoască dumnezeirea lui Iisus Hristos, și astfel dacă-L vor vedea răstignit, să cunoască patima cea de bună voie și lumii să predice că El este raza Tatălui.

Minunata Schimbare a Domnului nostru Iisus Hristos pe muntele Taborului este icoana unei schimbări duhovnicești și tainice pe care o săvîrșește harul lui Dumnezeu în sufletul credincioșilor, și aceasta este condiția și garanția schimbării celei slăvite ce ne așteaptă în viața cealaltă. Schimbarea la față a Domnului pe muntele Taborului e icoana mării viitoare a celor drepti în ceruri.

Să căutăm a căpăta dar fiecare această minunată schimbare la față duhovnicească, teme și cheazășie a proslăvirii noastre viitoare. Dacă dăm ascultare dumnezeieștii chemări a Mîntuitorului, care bate la ușa inimii noastre, și îi deschidem inima atît de mult iubită de El și ne rugăm Lui și facem binele, atunci vom simți cum dragostea Lui cea fără margini ne va încălzi, ne va înnoi, va schimba înfățișarea sufletului și-l va îmbrăca în haină mai albă decît lumina spre fericirea noastră aci pe pămînt și slava noastră veșnică, în lumina neînserată a Impărăției Domnului Iisus Hristos.

Pr. Chiril Pistrui

gata să aplice altora legea lui Moise.

A o ierta, însemna să calce legea aceasta: ori El nu venise să strice legea, ci s-o plinească.

Iar a o pedepsi, nu putea face decît El, singurul fără de păcat. Numai că El nu a venit pentru pierderea păcătoșului, ci pentru îndreptarea lui.

Iisus știa că acești osînditori — „morminte văruite pe dinafară“ — nu erau chiar atît de severi în păzirea poruncilor și în îndeplinirea prescripțiilor. Nu veniseră deci din convingere și nici cu gîndul ca Iisus să-i scoată de sub spiritul îngust de înțelegere a legii pe care o invocaseră. De aceea îl întrebaseră: „Tu ce zici? Noi nu zicem nimic; Moise este cel care a poruncit această pedeapsă, nu noi”.

Așteptîndu-și osînda, femeia tremura de spaimă. Poate și ea știa că vina ei îi aducea după legea de atunci pedeapsa uciderii cu pietre. Nebăgînd însă în seamă pe acuzatorii de profesie, Iisus schița un gest pe care nu l-a făcut decît o singură dată în viața Sa. Pentru înția și pentru cea din urmă oară, Iisus Hristos scrisse. Aceasta este singura mărturie în Evanghelii că Iisus a scris: „plecîndu-se, scria cu degetul pe nisip”. Este drept, a scris o singură dată, dar cuvintele acestea vor tulbura de atunci pe mulți și nu vor fi uitare nicicînd: „Cel ce este fără de păcat între voi, să arunce cel dintii piatra asupra ei”.

Femeia ingenunchiase cu sfială, așteptîndu-și osînda. Cuvintele scrise pe nisip aduseseră o mare tulburare în rîndul uneltitorilor. Surprînși murmurară ceva, prefăcîndu-se că nu înțeleg acest scris. Plini de ură și răutate ascunsă, iscoditorii își văzură destrămată toată urzeala. Cuvintele scrise pe nisip se dovediră a fi fost pline de un adevărat miracol: femeia scăpa cu viață, iar Iisus nu putuse fi prins în cuvînt nici de data aceasta. Ele căzură ca o muștrare, ca o piatră de mormînt, ca un belștem de sub urgia căruia nu era chip de scăpare. Cine era fără păcat? Siliți astfel ca fiecare să privească în adîncul conștiinței, uneltitorii dovediră — fără să vrea — că la nevoie pot fi și oameni sinceri, oameni de bună credință. Știind fiecare despre sine ceea ce nu ar fi trebuit să știe și ceilalți, iscoditorii plecară unul cîte unul „începînd de la cei mai bătrîni, pînă la cel din urmă”.

Femeia respiră ușurată: privind jur împrejur, văzu că judecătorii ei nu mai erau. Îi simțise cum se depărtaseră unul cîte unul. Totuși nu îndrăzni să-și ridice ochii, căci acolo mai rămăsese, Unul, singurul nevinovat, care ar fi avut dreptul să arunce cu piatra asupra ei.

Mulțimea de oameni era încă de față, curioasă ca de obicei. Iisus continua să scrie, plecat, pe pămînt. Scria, dar ce? Evangelistul nu ne-a păstrat și cuvintele acestea. Un vînt sufla ușor și nimeni nu mai putu înțelege ce anume era scris. Iisus se ridică, privind în jurul Său. Nemaivăzînd pe nimeni dintre pîriși, întrebă pe femeia ingenunchiată încă în fața Lui:

— Femeie, unde-ți sînt judecătorii? Niciunul nu te-a osîndit?

— Nu, Doamne, niciunul! răspunse ea.

— Nici eu nu te osîndesc. Du-te și de acum să nu mai păcătuiești, adăugă Iisus cu blîndețe.

Cuvintele Lui erau și iertare — nu o osîndire — dar erau și muștrare, căci păcatul rămînea păcat, de vreme ce-i spusese să nu mai păcătuiască. Femeia le ascultă în tăcere, netulburînd cu nici un cuvînt iubirea aceasta, apoi se depărtă pierzîndu-se ca o necunoscută printre mulțimea de pe străzile marelui oraș.

În marginea Ierusalimului, sub razele aurii ale soarelui, Iisus își poartă pașii în pulberea prafului de nisip. Alături, femeia păcătoasă de pe ulițele Ierusalimului își plînge în taină păcatul și bucuria iertării.

Sublimă icoană în care Dumnezeu stă de vorbă cu cei păcătoși, ca un simbol și ca o chemare pentru cei care căindu-se de păcatele lor nu vor mai fi osîndiți nicicînd!...

Emanuel Copăcianu